

hvilken frygtelig Situation Lovens Vedtagelse eventuelt vilde medføre i Randers, hvor Forholdene er meget spændt i Forvejen, hvad Bolignøden angaar. Han oplyste saaledes, at da for kort Tid siden en Kontordame pludselig døde i Randers, sivede dette ud, inden den offentlige Bekendtgørelse om Dødsfaldet var fremkommet, og der meldte sig straks ikke mindre end 15, som tiggede og bad om at maatte faa den afdødes Lejlighed, og Andendagen efter, at vedkommende var død, ogsaa før Bekendtgørelsen om Dødsfaldet havde fundet Sted, meldte der sig 37 — alene som Følge af, at Rygtet om Dødsfaldet var kommet ud i Byen — for at faa denne lille Lejlighed. En Lejerrepræsentant fra Roskilde udtalte overfor Udvalget, at i Byraadet dér havde to Grundejerrepræsentanter stemt for Nævnets Ophævelse, men de havde nu skiftet Mening. Men alt dette er der intet Hensyn taget til, og den Situation, som nu vil komme til at foreligge efter den Boliglov, der staar i Færd med at forlade dette høje Ting, kan let blive en saadan, at en Mængde Arbejdere og mange andre ikke vil kunne betale en Lejlighed, selv om de i øvrigt kunde faa en. Loven kan saaledes befrygtes at komme til at betyde en Nedgang i Kultur for Arbejderbefolkningen, og det skulde jo dog ikke være Lovgivningens Opgave. Den vil vanskeliggøre Kommunerne at faa Skatterne ind, og det kan befrygtes, at den vil paaføre Kommunerne meget store forøgede Udgifter til Opførelse af Boliger og Anskaffelse af Lejligheder til husvilde, som maa melde sig til Kommunerne. Det er saaledes, at baade Enkelt personer og for Resten ogsaa Sammenslutninger har Vanskelighed ved at kende deres rette Begrænsning og iagttage det nødvendige Maadehold i Livets forskellige Forhold. Hvis det ikke var saaledes, var Verden maaske anderledes og lykkeligere. Men denne Kendsgerning har den nuværende Regering og dens Flertal i dette høje Ting fuldstændig ignoreret. Man har ikke villet tage noget Hensyn hertil; uden noget som helst Holdepunkt og uden at kunne føre noget som helst Bevis for Rigtigheden giver man de tilstedeværende glubske Tendenser vilkaarligt Løb efter en vilkaarligt fastsat Tidsfrist. En saadan Politik, en saadan Lovgivning maa Venstre og de Konservative selv bære Ansvar for. Den kan Socialdemokratiet ikke tage Medansvaret for. For de Ofre, som rammes ved denne Lovgivning, bliver der vel ingen anden Trøst tilbage end den, der muligvis kan ligge i de Ord, som Kunstmalers Larsen har

skrevet over et Billede i Vandrehallen her i Slottet: „Gud mildner Luften for de klippede Faar.“

Lemvigh-Müller: Jeg skal paa mit Partis Vegne ganske kort anbefale Forslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved anden Behandling i Gaar. Jeg finder, at efter alt, hvad der er gaaet forud, er det ganske unødvendigt at komme ind paa lange Diskussioner om dette Spørgsmaal. Der foreligger saa at sige aldrig noget nyt, ærede socialdemokratiske Medlemmer har jo hverken i Gaar eller i Dag fremført nye Ting, som kunde give os andre et andet Syn paa hele dette Spørgsmaal. Jeg finder derfor ikke, at der er nogen Anledning til hverken fra et Lejer- eller Ejersynspunkt at gentage de Udtalelser, som er faldet gentagne Gange tidligere, og jeg skal derfor kun ganske kort anbefale Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Niels Petersen: Den ærede Ordfører (Hagbart Berg) anbefalede Lovforslaget med den Begrundelse, at der her forelaa en endelig Afviklingslov. Ja, det er *hans* Opfattelse, men det er ikke det, der i Virkeligheden foreligger. Det, der sker, er under alle Omstændigheder, at man opretholder Huslejeloven i Erkendelse af, at Bolignøden vedblivende er til Stede, og det er det Synspunkt, der ligger til Grund for Lovforslaget. Hvad den ærede Ordfører og hans Meningsfæller mener om, hvorledes Fremtiden vil forme sig, er noget andet. Jeg udtrykte det i Gaar saaledes, at de Herrer synes at mene, at de kan dekretere, at til et vist Tidspunkt ophører Bolignøden. Jeg ved ikke, om de har Klokkeslættet, hidtil har de ikke nævnt det, men de mener i hvert Fald, at 1. Maj 1925, eventuelt 1926, har vi ingen Bolignød mere. Hvis det virkelig er deres Mening, at det er noget, de kan bestemme, maa det jo skyldes en Følelse af en overmenneskelig Magt, som man dog neppe kan tro, at nogen af dem ellers mener at være i Besiddelse af. Men mener de det, betyder dette jo ikke andet eller mere, end at Repræsentanterne for Venstre og det konservative Folkeparti gaar ud fra, at i 1926 vil Motiveringen for Huslejeloven, nemlig den eksisterende Bolignød, være til Ende. Vi kan vist alle sammen samles i Ønsket om, at dette maa blive Tilfældet, men som Forholdene ligger, er der efter min Mening desværre ingen Grund til at tro, at det vil blive Tilfældet. Men hvis de Herrer ikke tiltror sig disse over-